

Arrest

nr. 189 416 van 5 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Tadjiekse afkomst. U bent geboren in het dorp Sawati dat ook bekend is onder de naam Per Sahib, in het district Surkh Rod, provincie Nangarhar. U heeft daar gewoond tot ongeveer uw tiende levensjaar, waarna u samen met uw familie verhuisd bent naar Jalalabad. U bent tot uw zestiende naar school gegaan.

Op 10 sunbula 1391 Afghaanse kalender (AF) (31 augustus 2012 Gregoriaanse kalender (GK)) bent u beginnen werken voor het bedrijf Bilal Shahid Logistics, aan de grensovergang van Torkham. Omwille van uw werk ontving u twee dreigbrieven van de taliban. De eerste, die werd verstuurd in 1433 Islamitische kalender (1391 AK, 2012 GK) ontving u op uw werk en was gericht aan uw chef F.G., N.M. (de zakenpartner van F.G.), en u. U werd erin verzocht uw werk neer te leggen omdat uw werk niet in lijn lag met de islam. Bilal Shahid Logistics werkt onder meer voor het Amerikaanse leger. De tweede

dreigbrief, die werd verstuurd op 09/08/1434 Islamitische kalender (28 jawza 1392 AK, 18 juni 2013 GK), ontving u bij u thuis. Hierin stond dat u gedood zou worden omdat u ondanks de eerdere waarschuwing uw werk niet had neergelegd. Op een avond in de maand saratan van het jaar 1392 (juni/juli 2013) toen u onderweg was van uw werk in Torkham naar uw huis in Jalalabad, werd het voertuig waarin u zat tegengehouden door enkele gemaskerde mannen. U moest uitstappen, werd geblinddoekt en geslagen op uw hoofd en rug. Een van de gemaskerde mannen wilde u onmiddellijk doden, maar een andere hield hem tegen omdat hun opdrachtgever hen had opgedragen u levend mee te brengen. Toen een patrouillewagen kwam aangereden, zijn de taliban gevlucht. U bent wakker in het ziekenhuis van Jalalabad, waar u een vijventwintigtal dagen verbleven heeft. Daarna keerde u terug naar huis om te herstellen. Vier à vijf maanden na de vrijdelde poging tot ontvoering werd u telefonisch met de dood bedreigd. U besloot dat u in Afghanistan niet veilig was. Op 15 mizan 1394 AK (7 oktober 2015 GK) bent u vertrokken uit Afghanistan. Na een reis van ongeveer een maand heeft u op 9 november 2015 het Belgische grondgebied betreden. Op 18 november 2015 vroeg u in België asiel aan. Na uw vertrek zijn onbekende mannen bij u thuis langs geweest op zoek naar u.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban. Ook vreest u de groepering daesh, die eveneens actief is in uw regio.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u volgende originele documenten neer: uw Afghaanse identiteitskaart (taskara), uw badge van Bilal Shahid Logistics, uw kaart van Torkham Custom Department, vier T1-douaneformulieren, een medisch attest over het litteken op uw rug, een brief van Bilal Shahid Logistics gericht aan het Afghaans Ministerie van Financiën, twee brieven van de taliban en de briefomslag waarin deze documenten naar u werden opgestuurd. Ook legt u een kopie neer van twee documenten van Bilal Shahid Logistics voor de Amerikaanse ambassade.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U bent er namelijk niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken. **Vooreerst stroken uw reacties of eerder het gebrek eraan op de verschillende bedreigingen die aan u gericht werden niet met wat kan worden verwacht van iemand die wordt bedreigd door de taliban.** Gevraagd naar wat u gedaan heeft na het ontvangen van de eerste dreigbrief, antwoordde u dat u toen 'niets gedaan heeft' (CGVS, p. 18). Gevraagd naar de reden waarom u niets gedaan heeft, antwoordde u dat jullie dachten dat het misschien bij deze ene brief zou blijven en dat jullie niet het ergste verwacht hadden (CGVS, p. 18). Dit is op zijn zachtst gezegd een merkwaardige reactie in de Afghaanse context op een brief van de taliban waaruit blijkt dat de ondertekende uw naam kent en weet waar u werkt (Stuk 8 & 9). Dat u na het verkrijgen van een eerste dreigbrief van de taliban deze zomaar in de wind zou slaan en zo een groot risico zou nemen door gewoon te blijven doorwerken alsof er niets aan de hand is, is weinig geloofwaardig te noemen. Gevraagd naar uw reactie op de tweede brief, die bij u thuis is toegekomen en waarin u met de dood bedreigd werd omdat u nog steeds uw werk niet heeft neergelegd, antwoordde u dat u toen naar uw werk bent gegaan om het met uw baas, F.G., over de brief te hebben. Deze zou geantwoord hebben dat hij 'hier en daar zou vragen van wie de brief afkomstig is' (CGVS, p. 19). Met dit antwoord moet u vrede hebben genomen aangezien u nadien opnieuw naar het werk bent gegaan om twee dagen later te worden aangehouden op de baan van Torkham naar Jalalabad (CGVS, p. 19). Zulke lauwe reacties op een ernstige bedreiging van uw leven van iemand die ook nog eens blijkt op de hoogte te zijn van waar u woont, zijn weinig aannemelijk en relativeren de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate. Dit getuigt van **weinig interesse** in de aan u gerichte bedreigingen, wat heel wat vragen doet rijzen bij de waarachtigheid van het door u geschetste asielaanvraag.

Bovendien is het in de door u geschetste context bijzonder vreemd dat u zelfs niet weet wie beide brieven ondertekend heeft (CGVS, p. 18-19). Nochtans werd de tweede brief ondertekend door talib M.A.M., van de militaire commissie van de provincie Nangarhar én ging uw baas nagaan wie deze brief had geschreven (CGVS, p. 19). Indien u daadwerkelijk door de Taliban dermate bedreigd werd dat u zich genoodzaakt zag om Afghanistan te verlaten, zou u zich ook over de groepering die u bedreigde, geïnformeerd hebben ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten. Zeker aangezien u pas op 15 mizan 1394 AK (7 oktober 2015 GK) bent vertrokken uit Afghanistan, twee jaar en vier maand nadat u de tweede brief, die u werd gestuurd op 28 jawza 1392 AK (18 juni 2013 GK), ontvangen had. De vaststelling dat u zelfs niet weet wie u de brieven heeft gestuurd, en daarin duidelijk geen interesse toont, ondermijnt eens te meer uw vervolgingsfeiten.

Ook de vaststelling dat u pas twee jaar na de laatste bedreiging Afghanistan bent ontvlucht ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u geschetste vervolgingsfeiten. Vier à vijf

maanden na de vrijdelde poging tot ontvoering, die u situeert in saratan 1392 AK (tussen 22 juni 2013 en 22 juli 2013 GK), ontving u thuis nog een dreigtelefoontje (CGVS, p. 18). Het dreigtelefoontje vond met andere woorden ten laatste plaats rond 22 december 2013. Gezien u verklaart uw land verlaten te hebben op 15 mizan 1394 AK (7 oktober 2015 GK) (CGVS, p. 3), betekent dit dat u meer dan één jaar en negen maanden gewacht heeft alvorens Afghanistan te verlaten na de laatste aan u gerichte bedreiging. U probeert dit te verklaren door aan te geven dat u acht à negen maanden moest herstellen van de verwondingen die u had overgehouden aan de vrijdelde ontvoeringspoging (CGVS, p. 20). Dit argument biedt echter geen verklaring voor het resterende jaar dat u thuis bleef. Uw andere verklaring voor het feit dat u slechts één jaar en negen maanden na de laatste bedreiging het land heeft kunnen verlaten, met name dat u moest sparen om de smokkelaar te kunnen betalen, is evenmin geloofwaardig. U legt hierover immers tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk verklaart u dat u 4000 dollar uit eigen zak heeft betaald en 3000 dollar van uw vrienden T. en I. heeft geleend (CGVS, p. 15-16). Later verklaart u dan weer dat uw moeder en oom u financieel geholpen hebben (CGVS, p. 20). Het is vervolgens weinig aannemelijk dat iemand wiens leven bedreigd wordt door de taliban, **nog twee jaar lang verblijft op een door de taliban gekend adres**. De taliban had immers een dreigbrief achtergelaten aan uw voordeur en nadien telefonisch aangegeven te weten waar u woont (CGVS, p. 17, p. 21). Daarnaast moet opgemerkt worden dat het erg merkwaardig is dat gedurende de twee jaar na de mislukte poging tot uw ontvoering **niemand bij u thuis is langs geweest**. U oppert de verklaring dat de taliban dit niet doen omwille van de aanwezigheid van vrouwen in uw huis (CGVS, p. 21). Deze verklaring is opmerkelijk, gezien u nadien wel aangeeft dat onbekende mannen na uw vertrek bij u thuis naar u zijn komen vragen (CGVS, p. 21). Het is zeer merkwaardig dat de taliban gedurende de twee jaar die u thuis heeft doorgebracht nadat zij u poogden te ontvoeren, niet bij u thuis zijn langs geweest, om dan plots, wanneer u niet meer thuis bent, aan uw deur te verschijnen. Deze vaststelling doet opnieuw heel wat vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u geschetste vervolgingsfeiten.

Tot slot moet worden opgemerkt dat er vragen kunnen worden gesteld bij de authenticiteit van de door u neergelegde dreigbrieven van de taliban. Zo moet worden vastgesteld dat de data op beide brieven werden gecorrigeerd met typex (stuk 8, stuk 9). Hierdoor is het zelfs onmogelijk te achterhalen op welke datum de eerste dreigbrief werd verstuurd (stuk 8). De datum waarop de tweede dreigbrief zou zijn verstuurd, werd eveneens met typex uitgewist om nadien opnieuw te worden herschreven. Het lijkt onwaarschijnlijk dat de talibs de, al dan niet foutief genoteerde data op de dreigbrieven, zouden uitwissen met typex om nadien de correcte data neer te pennen. Het lijkt eerder meer aannemelijk dat de data net werden uitgewist of veranderd om de dreigbrieven te laten passen in het door u geformuleerde vervolgingsrelaas. Deze vaststelling ondermijnt eens te meer uw asielrelaas en ondermijnt eveneens de authenticiteit van deze documenten. Bovendien blijkt ook uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Ook stroken uw verklaringen niet met de inhoud van de door u neergelegde brieven. U verklaart namelijk meerdere malen dat u een van de talibs hoorde zeggen dat u onmiddellijk moest worden vermoord, terwijl een andere hem hiervan weerhield omdat hun opdrachtgever had gevraagd u levend te brengen (CGVS, p. 17, 19-20). In de tweede brief, die voor uw ontvoering werd verstuurd, staat nochtans letterlijk dat de ondertekende 'alle strijders van de provincie Nangarhar de opdracht heeft gegeven u te doden als ze u vinden' (stuk 2, vertaling).

Gezien voornoemde vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de taliban omwille van uw werkzaamheden voor Bilal Shahid Logistics.

Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw werkzaamheden voor het bedrijf Bilal Shahid Logistics, aan de grensovergang van Torkham, een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt dat u douanepapieren van de vrachtwagenchauffeurs naar jouw chef diende te brengen om deze te laten ondertekenen bij verschillende verantwoordelijken alvorens het toelatingsbewijs aan de chauffeurs terug te geven (CGVS, p. 10-11). Er kan dan ook worden geconcludeerd dat u geen hoogstaande functie had binnen het bedrijf. Bovendien werd reeds vastgesteld dat u meer dan twee jaar de deuren van Torkham achter u had gelaten vooraleer u Afghanistan hebt verlaten. In die jaren heeft u bovendien niets vernomen van de taliban, zoals reeds werd vastgesteld. Er kan dan ook allerm minst volgehouden worden dat uw persoon

de afgelopen jaren in die mate aan werkzaamheden in Torkham gekoppeld kan worden dat u om die reden als een voorstander van de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid in Afghanistan gezien kan worden. Er kan dan ook niet aangenomen worden dat u, indien u zich bij terugkeer opnieuw vestigt in Jalalabad, louter omwille van uw vorige werkzaamheden een gegronde vrees op vervolging heeft.

Naast de aan uw asielmotieven gerelateerde problemen, haalt u ook een vrees voor **Daesh** aan als reden waarom u niet meer terug kan naar Afghanistan, gezien deze groepering actief is op de weg van Torkham naar Jalalabad (CGVS, p. 17). Over uw vrees voor Daesh moet worden opgemerkt dat u deze niet individueel heeft kunnen maken, maar u louter baseert op algemeenheden. U werd zelf nooit persoonlijk bedreigd door Daesh (CGVS, p. 17). Bovendien moet worden opgemerkt dat deze algemene vrees voor Daesh werd meegenomen in de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie later).

U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara en de documenten gerelateerd aan uw werk voor Bilal Shahid Logistics (uw badge, uw kaart van Torkham Custom Department, vier T1-douaneformulieren, een brief van Bilal Shahid Logistics gericht aan het Afghaans Ministerie van Financiën en de kopieën van twee documenten van Bilal Shahid Logistics voor de Amerikaanse ambassade) en de briefomslag waarin de documenten u werden opgestuurd bevatten immers informatie die niet in twijfel wordt getrokken. Deze documenten tonen enkel uw identiteit en vroegere werkzaamheden aan, maar zeggen niets over uw problemen met de taliban. Het medisch attest bevestigt dat u een litteken op uw rug heeft, maar biedt geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u dit heeft opgelopen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij

de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld. U woonde namelijk vanaf uw tiende levensjaar in deze stad (CGVS, p. 3).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel

risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker stelt dat verweerder uitgaat van verkeerde veronderstellingen.

Vervolgens meent verzoeker dat zijn reactie op de bedreigingen heel normaal was daar zulke brieven naar iedereen worden verstuurd zodanig dat de eerste brief maar weinig ernstig wordt genomen. Hij stelt dat hij bij het ontvangen van de tweede dreigbrief ongerust werd en dit met zijn baas F.G. besprak. Twee dagen later werd hij het slachtoffer van een aanval onderweg. Hij meent dat hij wel degelijk een vrees voor de dreigbrieven toonde.

Waar in de bestreden beslissing wordt opgeworpen dat hij geen idee had wie de dreigbrieven had ondertekend, benadrukt verzoeker dat hij amper kan lezen en schrijven en dat hij geen hoge scholing heeft gehad. Hij stelt dat hij op het moment van het gehoor zich niet meer kon herinneren wat hem was verteld geweest over de brief. Betreffende de authenticiteit van de voorgelegde dreigbrieven houdt verzoeker vol dat hij de brieven op deze manier heeft ontvangen.

Aangaande het feit dat hij pas twee jaar na de laatste bedreiging Afghanistan ontvluchtte, benadrukt verzoeker dat hij heel lang de gevolgen heeft moeten dragen van de aanval op zijn persoon en dat hij nog steeds last heeft van zijn rug zoals blijkt uit het doktersattest. Na negen maanden platte rust kon hij nog maar een beetje stappen en duurde het, aldus verzoeker, ruim anderhalf jaar vooraleer hij weer helemaal op de been was en, na het inzamelen van geld, kon vluchten. Hij stelt dat de taliban op de hoogte waren dat hij niet meer kon stappen en daarom meenden dat hij geen bedreiging meer was. Na zijn revalidatie werd hij opnieuw een bedreiging, reden waarom ze hem kwamen zoeken.

Verzoeker stelt dat hij in Afghanistan problemen heeft met de taliban en dat de Afghaanse overheid zichzelf niet kan beschermen tegen de taliban, laat staan zijn burgers.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar verweerder onder verwijzing naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 19 april 2016 stelt dat verzoeker geen risicoprofiel heeft omdat hij geen hoogstaande functie uitoefende binnen de douane, stelt verzoeker dat uit ditzelfde rapport blijkt dat het gewoon in contact komen, in welke hoedanigheid ook, met internationale militairen een gevaar kan opleveren. Hij wijst erop dat hij tijdens zijn gehoor vermeldde dat hij met Amerikaanse militairen werkte. Hij meent dat hij wel degelijk over een risicoprofiel beschikt waardoor hij dient te worden erkend als vluchteling.

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Aan de hand van een uitgebreide uiteenzetting voert verzoeker aan (i) dat hij in geen geval in Jalalabad kan verblijven omwille van de bedreigingen die hem boven het hoofd hangen, (ii) dat hij niet op een veilige manier naar Jalalabad kan reizen door de veiligheidssituatie op de weg van Kabul naar Jalalabad, (iii) dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in Jalalabad in het bijzonder is verslechterd waarbij er burgerslachtoffers vallen, (iv) dat de aanwezigheid van IS ertoe leidt dat er in de provincie Nangarhar sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict, (v) dat hij aan zijn lot zal worden overgelaten bij aankomst op de luchthaven van Kabul en (vi) dat het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet hoog is daar de humanitaire hulp heel beperkt blijft.

2.1.1.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2, a) en/of b) van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*", en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat verweerder nalaat om te motiveren op basis van artikel 48/4, § a) en b) van de Vreemdelingenwet terwijl hij omwille van zijn werk bij de douane een groot risico loopt zoals vermeld in voormelde bepalingen. Hij stelt dat hij een kwetsbaar profiel heeft en verwijst naar het tweede middel.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 24 stukken.

Per drager brengt verweerder op 17 mei 2017 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 14 december 2016, het rapport van Landinfo "*Afghanistan. The Security Situation in Nangarhar Province*" van 13 december 2016 en een kaart van de regio Nangarhar-Behsud-Jalalabad (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoeker voert aan dat hij werd bedreigd door de taliban naar aanleiding van zijn werkzaamheden. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn reacties op de beweerde bedreigingen vanwege de taliban niet stroken met hetgeen kan worden verwacht in een dergelijke context en getuigen van een gebrek aan interesse, (ii) hij niet weet wie de beide dreigbrieven ondertekende, (iii) hij pas twee jaar na de laatste bedreigingen Afghanistan heeft verlaten, terwijl hij die hele tijd op een door de taliban gekend adres verbleef zonder dat iemand bij hem thuis is langs geweest, (iv) de authenticiteit van de voorgelegde dreigbrieven (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet kan worden aangenomen, temeer daar zijn verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud ervan, (v) niet kan worden aangenomen dat hij een gegronde vrees voor vervolging zou kennen louter omwille van zijn professionele werkzaamheden, (vi) hij geen persoonlijke, individuele maar slechts een algemene vrees voor Daesh aanvoert, en (vii) de door hem

voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift hoegenaamd niet in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker stelt dat zijn reactie op de dreigbrieven "*héél normaal*" was daar zulke brieven naar iedereen worden gestuurd, dient vastgesteld dat hij geen enkel stuk bijbrengt ter staving van zijn bewering dat zulke brieven naar iedereen worden gestuurd. Het betreft dan ook niet meer dan een blote bewering, die geenszins afbreuk doet aan de terechte motivering in de bestreden beslissing dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij reeds na het ontvangen van de eerste dreigbrief, waarin verzoeker bij naam wordt genoemd, actie zou ondernemen in de plaats van gewoon niets te doen. Ook na de tweede dreigbrief deed verzoeker volgens zijn verklaringen niet méér dan dit aan zijn baas te melden, die "hier en daar" zou vragen van wie de brief afkomstig is, hetgeen opnieuw slechts een lauwe reactie is nadat eerder al een dreigbrief werd bezorgd.

Waar verzoeker opmerkt dat hij amper kan lezen en schrijven en dat hij geen hoge scholing heeft gevolgd en dat dit ertoe heeft bijgedragen dat hij op het moment van zijn gehoor niet meer wist wie de dreigbrieven ondertekende, kan hij geenszins worden gevolgd. Verzoeker verklaarde immers gedurende vijf jaar tot zijn zestiende naar school te zijn gegaan (gehoorverslag CGVS, p. 5). Noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) maakte verzoeker melding van het feit dat hij amper zou kunnen lezen en schrijven. Dergelijke blote *post factum*-verklaringen kunnen geenszins afbreuk doen aan de motieven in de bestreden beslissing.

Waar in de bestreden beslissing de authenticiteit van de voorgelegde dreigbrieven in twijfel wordt getrokken, komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan vol te houden dat de dreigbrieven op deze manier zijn toegekomen. Het louter volharden in reeds afgelegde verklaringen zonder *in concreto* de motieven in de bestreden beslissing te trachten te weerleggen, kan niet worden beschouwd als een dienstig verweer.

Waar verzoeker stelt dat hij pas twee jaar na de laatste bedreiging aan zijn adres Afghanistan kon verlaten omdat hij nog diende te revalideren na de aanval die hij onderging, dient vastgesteld dat verzoeker dienaangaande in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan het simpelweg verlengen van zijn revalidatieperiode, hetgeen bezwaarlijk als ernstig kan worden beschouwd. Tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker immers dat hij acht of negen maanden diende te herstellen nadat hij 25 dagen in het ziekenhuis had verbleven (gehoorverslag CGVS, p. 20). Nergens verklaarde verzoeker dat het anderhalf jaar duurde eer hij volledig op de been was. Dat de taliban hem niet meer als een bedreiging zouden zien omdat hij niet meer kon stappen, is, naast het feit dat dit opnieuw een *post factum*-verklaring betreft waarvan verzoeker nooit eerder melding maakte, dermate onaannemelijk, gelet op de verregaande bedreigingen die verzoeker beweert te hebben ondergaan vanwege de taliban, dat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas eens te meer op de helling komt te staan.

Aangaande het door hem opgeworpen risicoprofiel naar aanleiding van zijn professionele werkzaamheden, dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift uit het oog verliest dat in de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 19 april 2016 waarnaar hij zelf verwijst, tevens wordt gesteld dat dient te worden gekeken naar de individuele omstandigheden van het geval ("*Depending on the circumstances of the case*"), hetgeen een *in concreto*-beoordeling noodzakelijk maakt. Verzoeker maakt dergelijke individuele omstandigheden echter niet aannemelijk (zie *supra*), noch toont hij aan dat er in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou bestaan louter doordat men in contact komt met internationale/Amerikaanse militairen.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-24) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt verweerder in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) terecht als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan

asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-24) is niet van aard een ander licht te werpen op de hiervoor geciteerde analyse. Verzoekers informatie ligt immers in dezelfde lijn als deze van verweerder. Er kan dan ook niet, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, uit worden afgeleid dat er in Jalalabad alsnog sprake zou zijn van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten of van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Overigens dient erop gewezen dat *in casu* geen toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief zoals voorzien in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Er wordt immers terecht opgemerkt in verweerders aanvullende nota dat de wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad maar *de facto* in een ander district zijn gelegen, zoals het district Surkh Rod vanwaar verzoeker afkomstig is, bij het grootstedelijk gebied (Jalalabad) worden gerekend daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel, hetgeen in overeenstemming is met de bij deze aanvullende nota gevoegde kaart (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER